

Ježiš adresuje dobre fungujúcemu zboru list v ktorom mu vyčíta, že je vlažný. V tomto meste veľmi dobre rozumeli tomuto pojmu, keďže v Laodikei často ľudia museli piť vlažnú vodu, čo pre nich nebolo veľmi príjemnou skúsenosťou. Do mesta totiž voda prichádzala viaduktom, keďže nemali v žiadnu rieku a kým táto voda bola do mesta privedená, tak sa oteplila na vyššiu teplotu a bola vlažnou, keď ju už ľudia mohli používať. V meste ale poznali aj to, že aj horúca voda je dobrá a má liečivé účinky, keďže nie veľmi ďaleko od mesta boli už fungujúce kúpele. Vlažná voda ale nie je vhodná ani na pitie, ani na liečenie.

Zbor tiež zápasí s duchovnou pýchou, keď sa sám nazýva bohatým v duchovnom zmysle. Asi to teda znamená, že v zbore je duchovný život, ale pýcha, do ktorej tento život prerástol, Ježiš používa ako výčitku proti zboru.

V ďalších veršoch Ježiš píše o hodnotách, ktoré od ľudí v zbore vyžaduje, a to, čo by chcel vidieť:

- “Prepálené zlato” – **viera**, ktorá je odskúšaná aj ťažkými prekážkami
- “Biele rúcho” – **odpustenie/spravodlivosť**, rúcho a jeho bielota môže mať 2 významy, a to buď rúcho, ktoré je symbolom odpustenia, alebo symbol spravodlivosti
- “Kolýriovu masť” – **Duch Svätý**, masť, ktorá prináša nový zrak človeku a skutočne nový pohľad sa odvoláva na moc, ktorá sa pripisuje Duchu Svätému a vplyvu na človeka

Na záver listu Ježiš adresuje známú vetu “Ajhľa stojím pri dverách a klopem”. Veľmi často interpretujeme tento verš ako pozvanie do vzťahu s Ježišom, teda pozvanie pre človeka, ktorý ešte vzťah s Kristom nikdy nezažil. Pravdou ale je, že list je určený fungujúcemu zboru, ktorý je plný rozhodnutých kresťanov. Pozvanie je teda určené hlavne kresťanom alebo tým, ktorí sa za kresťanov už považujú. Nepotrebuje otvoriť dvere svojho života Ježišovi aj my? Je to niečo, čo by sme mali robiť každodenne. Ty aj ja.